

Artikelarkiv Arvesølv 2015

Verner Svensson

af Birte Neerup

Verner Svensson blev født den 16. november 1925 i Bregnør – et lille fiskerleje mellem Kerteminde og Munkebo. Forældrene hed Svend og Kristine Svensson. Efter nogle år flyttede de til Munkebo, hvor Svend Svensson, som var udlært murer, byggede en villa til sin familie på Fjordvej. Her ernærede Svensson sig som fisker, og hans kone Kristine gik til Odense og solgte friske fisk og ål på torvedagene. Hun blev derved en af de navnkundige torvekoner. I mange år solgte de også ål fra hjemmet. Svend fangede ålene i Kertinge Nor, og Kristine flåede dem.

Verner Svensson ca. 1965

Grundet dette arbejde fik hun tilnavnet ålemutter. Hun var en kendt person i nærmiljøet, og det var da heller ikke uden grund, at man søndag den 25. maj 2014 her i Munkebo opkaldte en turbåd efter hende, og et herboende barnebarn, Kirsten Svensson, var gudmor.

I sine sidste arbejdsår var Verners far Svend pedel hos Skandinavisk Motor Compagni, SMC, der havde salgslokaler, værksteder og kontorer på Fjordvej nr. 114 i Munkebo.

Verner havde en storesøster Anna, som bosatte sig i København, og en lillebror, Willy, som bosatte sig i Munkebo. Det var hans yngste datter Kirsten, der døbte turbåden.

Verner blev udlært svejser på Poul Andersens Maskinfabrik i Kerteminde. Da han var udlært, arbejdede han hos Semco i Munkebo, og da Lindø startede i 1958, søgte Verner ind på værftet som svejser, og her blev han senere undermester.

Verners forældre ejede en grund på Fjordvej nr. 93. Her byggede Verner et hus til sig og sin kone Anni, og således blev de naboer til Verners forældre i nr. 91. Anni kom fra Næsbyhoved Broby. Hun serverede på restaurationen Munkebo Bakke, og derigennem lærte de hinanden at kende. De blev gift i 1949 og fik deres ældste datter, Ingrid, i 1952. Familien flyttede til Dalby på Hindsholm i 1955, hvor Anni bestyrede en Tatol forretning. Verner arbejdede i Munkebo, og i sin fritid var han

træner for det lokale fodboldhold. Efter et par år vendte familien tilbage til Munkebo, hvor de endnu en gang byggede hus – denne gang på adressen Fjordvej 16, og deres yngste datter Mari Ann blev født her. Verner fortsætter dog som fodboldtræner i Dalby nogle år endnu, og han har den glæde, at én af hans spillere kom til B1909.

Efter hjemkomsten til Munkebo startede Verners politiske karriere. I 1958 blev han medlem af sognerådet indvalgt på Liste A (Socialdemokratiet). Det arbejde havde han de næste mange år frem til 1978 – dog var han ikke medlem fra 1962-66. I årene 1962-76 var han formand for skolekommissionen, og grundet det galoperende elevtal er det årene, hvor man udbygger Mølkærskolen (tidligere Munkebo Centralskole) flere gange og opførte Troelskærskolen i 1964.

År	Elever	Lærere
1958	154	7
1960	216	15
1961	325	
1962	553	19
1963	700	33

*Udviklingen i elevtallet i Munkebo Kommune 1958-1964.
I 1966 er Munkebo Danmarks børnerigeste kommune.*

Det var ikke tilfældigt, at Verner Svensson sad på netop posten som formand for skolekommissionen. Verner følte og mente, at han havde haft en dårlig skolegang. Det var ikke år, han tænkte tilbage på med glæde. Han var – set i bagklogskabens klare lys – ordblind i lettere grad. Den slags problemer var man ikke gearet til at klare i landsbyskolerne på det tidspunkt. Som voksen tog Verner flere kurser i sin fritid for at indhente det forsømte. Det var derfor magtpåliggende for ham, at børnene i Munkebos skoler lærte noget og var glade for at gå i skole.

Det var et held for Munkebo og byens skoler, at netop Verner Svensson var formand for skolekommissionen i årene fra 1962 til 1976. Da Troelskærskolen blev bygget i 1963-64 var det Verners fortjeneste, at man lagde vægt på, at de to skoler skulle ligestilles. Beslutningen blev ført til protokols og offentliggjort på skrift til skolens kommende forældre og elever. Verner passede sit formandsjob for skolekommissionen til punkt og prikke. Ca. en gang om ugen mødte han op på skolevæsnets kontor for at blive orienteret om skolens hverdag og for at høre, om der var ting, han kunne assistere med. Rent praktisk var det også ham, der som formand skulle underskrive de løbende sager. Hvis der var presserende sager, tog stadsskoleinspektøren ud til Verner på Lindøværftet til en drøftelse og for at få de nødvendige underskrifter. Det var magtpåliggende for Verner, at problemerne blev løst så hurtigt som muligt. Verners slogan i de år var, hvis der var et problem: *Hvad gør vi ved det? – Hvordan løser vi det?*

Skolekommissionsmøderne var i de år ud over sagsbehandlingerne præget af, at medlemmerne på bedste vis blev orienteret om skolens dagligdag.

Munkebohallens indvielse 1. november 1969

Som lærer på Munkebo Centralskole oplevede jeg engang, at lærerne fra en af skolens realklasser blev indkaldt til møde i spisefrikvarteret på lærerværelset. For bordenden sad skolekommissionens formand Verner Svensson. Han var blevet kontaktet af nogle forældre, der ikke syntes om klimaet i deres børns klasse. Der var bl.a. for meget mobberi. Vi drøftede problemerne og blev enige om en handlingsplan, inden vi fortsatte undervisningen. Skolens inspektør Hans Flintholm Hansen deltog naturligvis også i mødet.

Endnu et eksempel på Verners interesse for børnenes skolegang: han henvendte sig til inspektøren på den nystartede Troelskærskolen: *"Hvis der er lærere, der ønsker at deltage i kurser, skal de have mulighed for det. Hvis skolen har brug for, at en lærer kommer på kursus i et bestemt fag, skal vedkommende selvfølgelig have mulighed for det"*. Verner gik meget op i at hjælpe nye, unge lærere med at falde til i de nye omgivelser i Munkebo. Hans døtre kan huske, at det fyldte en del i deres hverdag. Verner kørte rundt i omegnen og delte sin glæde over den smukke natur med de nyankomne. Han interesserede sig også meget for, hvilke linjefag og andre interesser byens kommende lærere havde, og hvad de eventuelt kunne bidrage med i lokalsamfundet.

Da Verner fyldte 50 år, fejrede han det med familie og venner i Aunslev Forsamlingshus. Jeg var med som gæst, og meget har jeg glemmt, men én ting glemmer jeg aldrig. Under spisningen var der forskellige musikalske indslag på scenen. Efter kraftige opfordringer trådte Verners forældre, Svend og Kristine, op på scenen. Hun var med årene blevet en stor og noget omfangsrig dame. Hendes mand var klejn i forhold til hende. De tog hinanden i hånden og sang en duet om kærlighed. Jeg kan ikke huske titlen, men jeg kan stadig her 40 år efter se deres skælmske og kærlige øjekast. Verner havde arvet en dejlig sangstemme, og han sang glad og gerne – alt fra fædrelandssange og musicals til numre af tidens slagere. Hans hofnummer var: *Nu går våren gennem Nyhavn*.

I 1960'erne var Munkebo en by i rivende udvikling. Indbyggertallet steg eksplosivt. Det væltede som før omtalt ind med skolebørn. Kommunalbestyrelsen måtte lægge sig i selen for at følge med og for at skaffe de nødvendige undervisningslokaler og dertilhørende faciliteter. Samtidig opstod der et stigende behov for udfoldelsesmuligheder i fritiden for de mange børn og unge.

Som skolekommissionsformand var Verner den første, der udtalte ordene: *"Munkebo mangler en idrætshal"*. Han blev derfor politisk leder af halprojektet, og skoleinspektør Svend Erik Klint Jensen blev den praktiske gris (se Arvesølv 2010, s.4), der skulle skaffe det økonomiske grundlag og samle trådene.

Efter de indledende undersøgelser måtte man konstatere, at byen ikke havde råd til at bygge en hal. Klint Jensen havde et møde med byens borgmester Axel Jørgensen, som beklagede resultatet, men sluttede med disse ord: *"Ja, men har vi råd til at lade være?"*

Da den politiske beslutning nu var taget, begyndte troen på projektet at brede sig. En tro, der efterhånden voksede til begejstring, og under sloganet *"En by bygger en hal"* gik man omsider i gang. I hele byggefasen var Verner Svensson den absolutte primusmotor. Han blev på generalforsamlingen den 18.

marts 1968 valgt som næstformand for Munkebohallens bestyrelse og var tillige medlem af kommunens sportsudvalg. Det var også ham, der i den indledende fase havde drøftet spørgsmålet om en idrætshal med Idrætsringens bestyrelse og andre interesserede.

Torsdag den 24. februar 1969 var der rejsegilde, og den 1. november 1969 indvielse af Munkebohallen. I foråret 1970 tilbød bestyrelsen halinspektørjobbet til ham. Han begyndte med at sige ja tak til at fungere i 3 måneder, men i løbet af efteråret sagde han fra for så senere at tiltræde en heltidsstilling samme sted den 1. december 1972. Når Verners døtre i dag ser tilbage, siger de uden tøven og samstemmende: *"Hallen var fars hjertebarn"*.

Efter kommunalbestyrelsesvalget i 1974 beklædte Verner Svensson følgende poster:

- Medlem af byplanudvalget
- Formand for kulturudvalget
- Medlem af fritidsnævnet
- Medlem af ungdomsskolenævnet
- Formand for skolekommissionen
- Medlem af fritidskommissionen
- Medlem af skolenævnet på Mølkærskolen

Hovedindgangen til Munkebohallen 1969

Han var også medlem af og formand for byggeudvalget vedr. den nye skole ved Svishavevej.

Halinspektørparret 1975

Den 1. december 1972 stoppede Verner som undermester på Lindø, og blev i stedet ansat som halinspektør ved Munkebo Hallen. I de følgende år var arbejdspresset støt stigende, så i april 1975 søgte han om orlov fra kommunalbestyrelsen i 3 mdr. Han udtalte i den anledning til avisen (Morgenposten): *"Jeg er hverken bitter på nogen, træt af arbejdet eller fornærmet. Jeg har simpelthen bare fået for meget at lave, og jeg mener ikke, at jeg er i stand til at varetage det job, som borgerne har givet mig, på fuld tilfredsstillende måde. Arbejdspresset er alt for stort. Foruden at skulle passe alle mine poster i kommunalpolitik skal jeg til gruppemøder, borgermøder, partiforlingsmøder, møder med forvaltning og skoleinspektører, byggemøder m.v. for ikke at nævne den tid der nødvendigvis skal bruges til gennemlæsning af diverse cirkulærer, bekendtgørelser og love. Samtidig skal jeg passe mit job som inspektør i hallen, og det er et full-time job. Min kone Anni har påtaget sig et kæmpe arbejde i forbindelse med hallen, men det*

er blevet for meget. Jeg håber, at jeg i løbet af min orlov kan finde mere afløsning for mig her i hallen".

Verner Svensson fik ikke bevilget orlov, for som borgermester Axel Jørgensen sagde: *"Kommunalt politisk arbejde er ikke noget, man bare render ud og ind fra, uden man har tungtvejende grunde"*. I stedet for fordelte den socialdemokratiske gruppe arbejdsopgaverne i mellem sig. Verner blev i byplanudvalget - Anny Petersen som var næstformand i skolekommissionen overtog i april 1976 formandsposten, og Verner fortsatte som formand for byggeudvalget for den nye skole på Svishavevej.

Da Verner pådrog sig en diskusprolaps, som krævede operation, valgte han at frasige sig stillingen som halinspektør i 1976. Byggeriet af svømmehallen startede i 1978, og Verner blev kommunalbestyrelsens repræsentant i svømmehalsudvalget.

I foråret 1978 valgte Verner Svensson livet fra, og den 31. marts 1978 blev han begravet fra Munkebo Kirke.

Han var en person der har haft stor betydning for byen. Han brugte sit liv og arbejdsindsats for byens børn og unge.

Denne artikel er skrevet i sensommeren 2014 efter samtaler med Anni og Verners døtre Ingrid og Mari Ann.

Mari Anns konfirmation ca. 1970. Fra venstre: Anni, Finn Buus Nielsen, Mari Ann, Ingrid (senere gift med Finn) og Verner.